

“मीठे बच्चे— यस शरीरको भान भुल्दै जाऊ, अशरीरी बन्ने मेहनत गर किनकि अब घर जानु छ।”

प्रश्नः— तिमी आस्तिक बच्चाहरूले नै कुनचाहिँ शब्द बोल्न सक्छौ?

उत्तरः— भगवान् हाम्रो बाबा हुनुहुन्छ, यो आस्तिक बच्चाहरूले नै बोल सक्छन् किनकि उनीहरूलाई नै बाबाको परिचय छ। नास्तिकले त चिनेकै छैनन्। आस्तिक बच्चाहरूले नै भन्छन्— मेरो त एक बाबा, दोस्रो न कोही।

प्रश्नः— तीव्र पुरुषार्थी बन्नको लागि कुनचाहिँ स्थिति हुनुपर्छ?

उत्तरः— साक्षी स्थिति। साक्षी भएर हरेकको पार्टलाई हेर्दै पुरुषार्थ गरिराख।

गीतः— मरना तेरी गली में...

ओम् शान्ति। यो कसले भन्यो? जीवको आत्माहरूले भने, जो सम्मुख बसेका छन्। यहाँ यो भन्न सकिँदैन— आत्माहरू बसेका छन्। जीव आत्माहरू बसेका छन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— आत्माले नै शरीरद्वारा हर कार्य गर्छ, यसलाई भनिन्छ— देही-अभिमानी। देहमा रहने आत्माले आफ्नो परमप्रिय परमात्मालाई भन्छ— हामी आत्मा अहिले हजुरको गलाको हार बन्छौं अर्थात् हामी यो शरीर छोडेर हजुरको पासमा आउँछौं। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— जस्तै मनुष्यको वंशवृक्ष छ। ब्रह्मा सरस्वती, आदम ईव आदि उनीहरूको वंशावली बन्छ। त्यस्तै तिमीले देखेका छौ मूलवतनमा पनि वंशावली हुन्छ। पहिला सुरुमा हुनुहुन्छ शिव। तिमी आत्मा मेरो गलाको हार कसरी बन्छौ? मलाई याद गर्नाले। जति जसले मलाई याद गर्छ, मसँग प्यार छ, त्यति तीव्र दौड लगाउँछ। मेरो पासमा नआइकन रहन सक्दैन किनकि आत्मालाई यस शरीरसँग सुख छैन, दुःख छ। भगवान् त हुनुहुन्छ निराकार। भन्दछन् पनि— निराकार आत्माहरूका पिता। उहाँ परमपिता परमात्माले नै सृष्टिको आदि मध्य अन्त्यलाई जान्नुहुन्छ, त्रिकालदर्शी हुनुहुन्छ। अरू कुनै पनि मनुष्य जति नै ठूलो पण्डित होस्, वेद शास्त्र पढेको होस् तर उसलाई यस सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान छैन। नास्तिक हुनाले त्रिकालदर्शी हुन सक्दैन। तिमी बच्चाहरू अहिले आस्तिक हो। बाबाले तिमीलाई परिचय दिनु भएको छ, त्यसैले तिमी बाबा भन्ने हकदार हो। उनीहरूले त भनिदिन्छन्— परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ, फेरि यसबाट के मिल्छ! केही पनि मिल्दैन। बाबा त ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ। उहाँले यस्तो भन्नुहुन्छ— म सर्वव्यापी हुँ। यसरी त सबै फादर हुने भए। फादर हुड भनिन्छ र? एक बाबाका बच्चाहरू हुन्। उहाँलाई प्रभु ईश्वर पनि भन्ने गर्छन्। ब्रह्मा विष्णु शंकरलाई रच्नेवाला हुनुहुन्छ। त्रिमूर्ति ब्रह्मा भन्नु गलत हो। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरका पनि बाबा उहाँ शिव हुनुहुन्छ। उहाँले ब्रह्मालाई एडाप्ट गर्नु भएको हो। तिमीलाई पनि थाहा छ— ब्रह्माको मुखद्वारा परमपिता परमात्मा शिवबाट हामी त्रिकालदर्शी वा स्वदर्शन चक्रधारी बनिरहेका छौं। स्व अर्थात् आत्माको ज्ञान। आत्मालाई नै स्वराज्य मिल्छ। आत्मा अविनाशी छ, शरीर विनाशी छ। आत्माले नै हाम्रो वा नराम्रो सबै संस्कार धारण गर्छ। तिमीलाई थाहा छ— हामी आत्मा अहिले तमोप्रधान छौं। भनिन्छ पनि— पतित आत्मा वा पावन आत्मा। शरीरको नाम लिइँदैन। पुण्य आत्मा, महान् आत्मा। आत्माको नै महिमा गरिन्छ। आत्माले परमपिता परमात्मा बाबासँग बसेर सुन्छ। दुनियाँमा कसैलाई थाहा छैन— बाबाले यसरी बसेर बच्चाहरूलाई पढाउनुहुन्छ। अहिले तिमीले

बुझेका छौ- हामी बाबाको बनेका छौं। बाबासँग हामीले वर्सा लिनु छ। अरूसँग हाम्रो कुनै काम छैन। आत्माले भन्छ- मेरो त एक शिवबाबा, दोस्रो न कोही। विद्यार्थीले सम्झन्छन्- मेरो त एक टिचर... तिमी एका बाबा, शिक्षक हुनुहुन्छ। उहाँ पतित-पावन बाबा हुनुहुन्छ। सबै आत्माहरूको कनेक्शन उहाँ बाबा, शिक्षकसँग नै छ। हुन त कुनै ब्राह्मणीले पढाउँछन्। तर उनले पनि म बाबासँग नै पढेका हुन्। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले मलाई याद गर, नकि ब्राह्मणीलाई। अब तिमी बच्चाहरूले म बाबालाई चिनेका छौ, परिचय भएको छ। अब तिमी आस्तिक बनेका छौ। जसले चिनेका छैनन्, उनीहरू हुन् नास्तिक, अनाथ। बाबाको नाम, रूप, देश, काल के हो? केही पनि जानेका छैनन्। भनिदिन्छन्- उहाँको कुनै नाम रूप छैन। अहिले तिमीलाई थाहा छ- अवश्य उहाँको नाम हो शिव। उहाँले आफ्नो शरीर त धारण गर्नुहुन्न, त्यसैले उहाँको नाम कहिल्यै बदलिन सक्दैन। तिमीलाई थाहा छ- हाम्रो ८४ जन्मको नाम-रूप बदलिँदै जान्छ। उहाँको नाम त हो नै शिव। जस्तो आत्माको रूप छ, त्यस्तै परमात्माको पनि रूप छ। यस्तो होइन परमात्मा कुनै अखण्ड ज्योति, धेरै ठूलो हुनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- जस्तो आत्मा तारा जस्तै छ, त्यस्तै म पनि हुँ। तर ममा ज्ञान छ, त्यसैले मेरो महिमा छ। सत-चित-आनन्द स्वरूप, ज्ञानको सागर हुँ। चैतन्यता छ, त्यसैले त ज्ञान सुनाउँछु। उहाँ हुनुहुन्छ चैतन्य बीज रूप। त्यो जड बीजले त केही सुनाउन सक्दैन। मनुष्यले नै जान्दछन्। जसरी बाबाको बुद्धिमा सारा मनुष्य सृष्टिको वृक्ष छ, त्यसैगरी तिमी बुद्धिमा छ। कति भेराइटी छ। एक जनाको पनि अनुहार मिल्दैन अर्कोसँग। हरेकको अनुहार अलग-अलग छ। हरेकको आ-आफ्नो पार्ट छ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- कति ठूलो बेहदको नाटक छ। कति भेराइटी अनुहार छ। सबै यस ड्रामामा कलाकारहरू हुन्। यो ड्रामा अविनाशी छ त्यसैले कुनै पनि कलाकार बदली हुन सक्दैन। तिमीलाई थाहा छ- हाम्रो ८४ जन्महरूमा ८४ नाम रहन्छन्। अब नाम पनि पूरा भए भने वर्ण पनि पूरा भए। अब फेरि दोहोरिन्छ अर्थात् गीता अध्याय दोहोरिइरहेको छ। पहिलो मुख्य श्रीमत भगवान्को गाइएको छ। तर भगवान्लाई बिर्सिएका छन्। पहिला शिवबाबाको जयन्ती होस् अनि कृष्णको होस्। यस्तो कहाँ हुन्छ र- पिताको जयन्ती नै गुम भएर बच्चाहरूको मात्र जयन्ती होस्। तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाइन्छ- लक्ष्मी-नारायण विश्वको मालिक थिए। उनीहरूले यो वर्सा कसरी पाए? परमपिता परमात्मासँग। परमपिता परमात्माले नै राजयोग सिकाउनु हुन्छ। कहिले देखि? बाबा भन्नुहुन्छ- म कल्प-कल्प, कल्पको संगमयुगमा आउँछु। जब आसुरी राज्यको विनाश, दैवी राज्यको स्थापना गर्नु पर्ने हुन्छ। जो आस्तिक बनेका छन्, उनीहरूलाई वर्सा मिलिरहेको छ। नास्तिकलाई वर्सा मिल्न सक्दैन। बाबा आउनु भएको छ सबैलाई दुःखबाट मुक्त गर्न। उनीहरू सुखधाममा जान्छन्, बाँकी आत्माहरू हिसाब-किताब चुक्ता गरेर वापस जान्छन्। निराकार बाबा सबै आत्माहरूलाई घरमा लैजानको लागि आउनु भएको छ। उहाँलाई महाकाल, कालको पनि काल भनिन्छ। कालको पनि काल महाकालको पनि मन्दिर छ। महाकाल शिव हुनुहुन्छ सोमनाथ, उहाँलाई रुद्र पनि भन्न सक्छौ। सम्मुख भन्नुहुन्छ- म यी सबै आत्माहरूको गाइड हुँ। सबैलाई साथमा लैजान्छु। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीलाई यस रावणको राज्यबाट मुक्त गर्छु। यो हो रावण राज्य। अब रावण राज्य मुर्दाबाद भएर राम राज्य जिन्दाबाद हुनु छ। राम राज्य त सबैले चाहन्छन् नि। त्यसैले अवश्य रावण राज्यको विनाश हुनुपर्छ।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ— अब यो पुरानो दुनियाँ नै खतम हुनु छ। आदि सनातन देवी-देवता धर्मलाई बिल्कुलै भुलेका छन्। यो उही गीता अध्याय चलिरहेको छ। यादव कौरव पनि वास्तवमा छन्। यादव यिनै यूरोपवासी हुन्। मूसल आविष्कार गर्नेवाला हुन्। यो पनि लेखिएको छ— इन्टरनेशनल लडाईमा सबै खतम हुन्छन्। कसैले आफ्नो आदि सनातन देवी-देवता धर्मलाई जानेका छैनन्। गायन पनि गरिन्छ— रिलीजन इज माइट। धार्मिक व्यक्तिलाई राम्रो मानिन्छ। अधार्मिक खराब मानिन्छ। तिमीलाई थाहा छ— विश्व धार्मिक थियो। आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो। अहिले अधार्मिक बनेको छ। आफ्नो धर्मलाई छोडिदिएका छन्। यो ड्रामा अनुसार यसरी छोड्नु नै छ। वहाँ त महाराजा महारानीको राज्य चल्छ। मन्त्री आदि वहाँ हुँदैनन्। नियम छैन। जब पतित बन्छन् अनि मन्त्री आदिको आवश्यकता रहन्छ। अहिले त एक-एक राजधानीमा कति मन्त्री छन्। एकको मत मिल्दैन अर्कोसँग, कति मतभेदमा आइरहन्छन्। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— बाबाले अहिले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ, मनुष्यबाट देवता बनाउन। बाबा भन्नुहुन्छ— सबैले आफूलाई आत्मा सम्झ। देहका यी सबै सम्बन्धलाई भुल्दै जाऊ। एकदम भिकारी बन्यौ, सबैथोक दियौ, शरीर पनि दियौ बाँकी के रह्यो? केही पनि छैन। परमपिता परमात्मा भन्नुहुन्छ— म आत्माहरूसँग कुरा गर्छु। आत्माहरूलाई लिएर जानु छ। यस शरीरको भानलाई भुल्दै जाऊ, यसमा नै मेहनत छ।

बाबा भन्नुहुन्छ— मीठे बच्चे, सारा कल्प तिमी देह-अभिमानि रह्यौ। लौकिक पितालाई नै याद गर्नु, अब देही-अभिमानि बनेर मलाई याद गर। मेरो यादद्वारा नै बल मिल्छ। हे प्यारा बच्चाहरू, हे आत्माहरू! म एकलाई याद गर, दोस्रो न कोही। भुलेर पनि अरू कसैलाई याद गर्नु छैन। तिमीले यो प्रतिज्ञा गर्छौ— बाबा मेरो त हजुर एक मात्र हुनुहुन्छ। हामी आत्मा हौं, हजुर परमात्मा हुनुहुन्छ। हजुरले बताउनु भएको छ— तिमी आत्माहरू मेरा बच्चा हौ। अहिले रावणको दुःखबाट तिमीलाई मुक्त गरेर वापस लिएर जान आएको हुँ। अब बच्चाहरूले धैर्य धारण गर। जब राजधानी स्थापना हुन्छ अनि फेरि यो महाभारी महाभारतको लडाई लाग्छ। त्यसपछि नै कलियुग बदलिएर सत्ययुग हुन सक्छ। त्यसैले म कालको पनि काल ठहरिँँ नि। म बाबा पनि हुँ भने शिक्षक पनि हुँ, पतित-पावन पनि हुँ, फेरि म महाकाल पनि हुँ। कहाँ लैजान्छु? प्यारा बच्चाहरूलाई मुक्तिधाममा लैजान्छु। यहाँबाट मुक्त हुन्छौ अनि स्वर्गमा आउँछौ। तिमीले पढिरहेका छौ— भविष्यमा देवी-देवता बन्नको लागि। अहिले तिमी ब्राह्मणहरू ईश्वरीय सन्तान हौ। सबैले भन्छन्— हामी ब्राह्मण ईश्वरीय सन्तान हौं। ब्रह्माका सन्तान भाइ बहिनी हौं। विकारमा जान सक्दैनौं। हामी ईश्वरका नाति-नातिना हौं, उहाँबाट हामीले वर्सा लिइरहेका छौं। जति जसले पुरुषार्थ गर्छ, त्यति पद पाउँछ। कल्प-कल्प पुरुषार्थ गरेका छौ भने अहिले पनि तिमीले पुरुषार्थ गर्न लाग्छौ। यसमा साक्षी रहने अभ्यास चाहिन्छ। साक्षी भएर हेर हरेकले कति पुरुषार्थ गर्छन्, कहाँसम्म अनुसरण गर्छन्। कुनैको नाम-रूपमा अट्किनु छैन। बाबा सिवाय अरू कसैको याद नआओस्। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! म तिमीलाई राजयोग सिकाएर, पावन बनाएर साथमा लैजान्छु। अहिले तिमीले बुझेका छौ— वास्तवमा कल्प-कल्प हामीलाई बाबासँग शिक्षा मिल्छ, ड्रामा अनुसार। तिमी द्रोपदी हौ, यो कुनै सुखको राज्य होइन। यसमा कथा पनि बनाएका छन्। अहिले बाबा त यथार्थमा सम्झाउनु हुन्छ। तिमी अहिले बाबाबाट वर्सा लिइरहेका छौ,

सबैलाई दलदलबाट निकाल्छौ। सबै काम चितामाथि बसेर जलिरहेका छन्। तिम्रो शिरमा त ज्ञानको वर्षा भइरहेको छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मेरो बच्चाहरू जलेर खरानी भएका छन्। म आएको छु, सबैलाई मुक्त गरेर साथमा लैजान्छु। मनुष्यहरूलाई यो थाहा छैन। तिमी घोर अन्धकारबाट निकलिइसकेका छौ। बाबा भन्नुहुन्छ— अब मलाई याद गर, घरलाई याद गर। तिमी आत्माहरूले घरलाई बिर्सिएका छौ। गायन पनि छ मूलवतन, सूक्ष्मवतन। मूलवतनमा सबै आत्माहरू रहन्छन्। आत्मा के हो, परमात्मा के हो, मूलवतन के हो...? केही पनि जानेका छैनन्। उनीहरूले त आत्मा सो परमात्मा भनेर सबै खेल नै समाप्त गरिदिन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। यस समय जे पनि हुन्छ, जुन सेकेन्ड बित्छ, ड्रामा। त्यो फेरि दोहोरिन्छ। बाबा बसेर पढाउनुहुन्छ। यो दोहोरिने रहस्य पनि बाबाले सम्झाउनु भएको छ। यस्तो होइन— ड्रामामा जे मेरो भाग्यमा होला, त्यही मिल्छ। ड्रामा अनुसार सबै कार्य हुन्छ भने मैले पुरुषार्थ के गर्ने? यस्तो सम्झिनेहरू पनि छन्। तर होइन, पुरुषार्थ त गर्नु छ नि। बाबा आउनु भएको हो नै पुरुषार्थ गराउन। तिमी बच्चाहरूले पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ। साक्षी भएर पनि हेर्नुपर्छ। को तीव्र पुरुषार्थ गर्छन्, को राम्रो पद पाउन सक्छन्? बाबाद्वारा कसले पूरा वर्सा लिन्छन्? साक्षी भएर पुरुषार्थ गर्नु र गराउनु छ अनि साक्षी हेर्नु छ— यसले कति सेवा गर्छ? कतिलाई आफू समान बनाउँछ? बाबाको परिचय दिन्छ? अरूको पुरुषार्थलाई हेरेर स्वयं पनि तीव्र पुरुषार्थ गर्नु छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) देह र देहका सम्बन्धलाई भुलेर पूरा भिकारी बन्नु छ, मेरो केही छैन। देही-अभिमानी रहने मेहनत गर्नु छ। कसैको नाम रूपमा अट्किनु हुँदैन।
- २) ड्रामामा भए पुरुषार्थ गरौंला— यस्तो सोचेर पुरुषार्थ-हीन बन्नु छैन। साक्षी भएर अरूको पुरुषार्थलाई हेरेर तीव्र पुरुषार्थी बन्नु छ।

वरदानः— विनाश भन्दा पहिले एवररेडी रहने समान र सम्पन्न भव

विनाश भन्दा पहिले एवररेडी बन्नु नै सेफ्टीको साधन हो। यदि समय मिल्छ भने संगमयुगको मौज मनाउ तर रहने गर एवररेडी किनकि फाइनल विनाशको डेट कहिल्यै पनि पहिले थाहा हुँदैन, अचानक हुनु छ। एवररेडी भएनौ भने धोका हुनेछ यसैले एवररेडी रहने गर। सदा याद राख— म र बाबा सदा साथ छौं। जसरी बाबा सम्पन्न हुनुहुन्छ, साथ रहने पनि समान र सम्पन्न हुनु छ। समान बन्नेहरू नै साथ जान्छन्।

स्लोगनः— जसको स्वभाव निर्मल छ, उसको हर कदममा सफलता समाहित छ।